

JOHANNUS. DOOR MEVR. FREDERIK ROMPEL—KOOPMAN.

„Missus . . . missus . . . jij weet die . . . die missus hier naast . . . eè . . . eè . . . è baby gekrij.”

Zijn donkre oogen rollend, opgewonden armslingerend, kwam binnenstormen, Johannus, onze kaffer. Glimlachend, ik uit mijn schommelstoel:

„Maar jong, hoe kom jij raas zoo?” en hij, handen saamgevouwen, met smachtend-opgeslagen blik:

„O missus, 't is toch heeltemaal mooi,” — en dan aarzelend langzaam „zal die missus dan nooit nie è baby krij?”

Pijnlijk vertrok mijn gelaat bij deze meer oprechte dan kiesche woorden. Johannus zag dit en droop af, voorgevende in „die kombuis” nog banja *) te moeten „rech maak.”

Johannus was anders als de meeste van zijn stamgenooten; interesseerde zich voor alles; leefde mée het leven van „die baas en die missus”; was opgetogen over eenig nieuw huisraad; rampzalig als er wat gebroken werd, 't zij door hem zelf of wel door mij; treurig als hij voelde dat er weemoed in de huiselijke atmosfeer zweefde; dartel in 't tegenovergestelde geval. Hij keek leuk-bedenkelijk als-ie-'t te koud vond voor die missus om te gaan „zwem”; blij als na zwaren, tropischen regen, „die baas” weer „naar die office kon rij op die ijsteren peart.” †) Kortom Johannus, onze Johannus was eenig.

Dien dag — Johannus bezig in de keuken. Het was een Afrikaansche keuken. Eenvoudig ingericht. Slechts het hoognoodige aan wanden, een groote, geel geschilderde tafel langs het raam, en in de diepe haardstede: fornuis en petroleumstellen. Van twaalven tot eenen, als voor de bereiding van het middagmaal mijn onafgebroken tegenwoordigheid vereischt werd, bleek Johannus 't prettigste deel van den dag te zijn, want dan mocht hij „gesels §) met die missus.”

Vandaag echter liep hij schuw rond, had

niets te vertellen, gluurde schuins telkens naar mij; treurig-trekkend nu en dan zijn lippen, rood en dik. 'k Wilde hem wat zeggen en voor ik het wist, roerde ik het onderwerp van dien morgen weder aan:

„Zou jij 't dan zoô lijk *) as die missus ook è baby had?”

Als zonneschijf, eindelijk verlost van dikke, grijze wolkenlaag, opgeklaard Johannus' blik, en smachtend weer:

„Ach ja, missus, denk è bietje, as die missus è baby had. Dan in die môrre, die missus zij werk in die kitchen — die baby, hij zit in een groot stoel (teekent met één beweging der armen een kinderstoel). Ta, ta, die missus; gu . . . gu, die baby; die missus zij lach. Dan kom die baas.” Met strekking der armen imiteert de boy: „eè . . . eè . . . die baby. Die baas, hij vat die baby op die arm. Hij gaan dans; . . . die missus, zij lach. In die middag die baby en die missus gaan slaap, Johannus maak die kitchen rech en dan trek †) ons, ons altemaal mooi an en ons gaan kuiër. Die baby zit in die karretje. Johannus hij rij en die missus (beweging van hoofd achterover en armgezwaai) zij kuiër daarnaast . . . neè, 't zou heeltemaal perrachtig wees.”

Hartelijk lachend om deze plastische voorstelling van oudervreugd, til ik deksel van pot waarin aardappelen borrelen en pruttelen. De dikke damp slaat mij kleverig warm in het gezicht. Vork-prikkend voel ik dat ze gaar zijn.

„Johannus, gooi è bietje die water af.”

Zonder een doek te nemen, grijpt hij den pot, heet . . .

„Jong, wach toch — vat è doekie, anders jij zal voor jou brandt.”

„Missus, as God nie wil nie dat Johannus zij handen brandt, hij zàl nie . . .”

Johannus was vroom. Op zekeren dag was hij opgewonden bij ons gekomen: „Baas, missus, die God van jou is nou ook mij God. Johannus is nou nie meer dom kaffer nie; hij zal skool-toe gaan; hij zal banja leer, ook die hoog Hollandsch wat die missus met die baas praat.”

*) Banja = veel.

†) Ijsteren peart = fiets.

§) Gesels = kouten.

*) Lijken = aardig vinden, van houden, er uit zien.

†) Antrekken = kleeden.